

Sygn. akt **VI RCa 48/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Schubert

Sędziowie: SO Zofia Rutkowska (spr.)

SR del. do SO Jolanta Litwinowicz

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Niedzielska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. K.**

przeciwko **T. S.**

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie

z dnia 20 grudnia 2013 roku

sygn. akt III RC 52/13

postanawia:

1. postępowanie umorzyć;
2. odstąpić od obciążania pozwanego kosztami procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. Akt: VI RCa 48/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 lutego 2013 r. B. K. wniosła o uchylenie obowiązku alimentacyjnego, obciążającego ją względem syna T. S., a wynikającego z wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 18 września 2008 r., w sprawie VI RC 877/07, zmienionego następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2009 r.

W uzasadnieniu podała, że pozwany w dniu 31 sierpnia 2012 r. ukończył szkołę, zdając egzamin potwierdzający kwalifikacje w zawodzie technik informatyk. Od tego czasu pozwany nie zamierzał podjąć dalszej nauki, pracował bez umowy w zakładzie fotograficznym ojca, wobec czego należy przyjąć, iż ma możliwość osiągnięcia samodzielności życiowej, co winno odpowiadać uchyleniu obowiązku alimentacyjnego powódki względem syna.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, wnosząc na rozprawie o oddalenie powództwa. Wskazał przy tym, że nie pracuje u ojca, jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna i zamierza rozpocząć studia na uczelni prywatnej.

Sąd Rejonowy w Mrągowie wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 r. w sprawie III RC 52/13 ustalił, że obowiązek alimentacyjny powódki B. K. ustalony wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 18 września 2008 r., w sprawie VI RC 877/07, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2009 r. względem pozwanego T. S., nie istnieje z dniem 5 marca 2013 r. W uzasadnieniu podał, że pozwany po ukończeniu szkoły średniej nie podjął żadnej dalszej nauki, ani też dokończenia w celu podniesienia kwalifikacji zawodowych. Nie czynił również starań w celu znalezienia pracy – pierwsze próby podjął dopiero po wytoczeniu powództwa o wygaśnięcie alimentów. Ponadto pozwany posiadał kwalifikacje oraz warunki, które umożliwiały mu wykonywanie pracy zarobkowej. Mógł zrealizować plany założenia własnej działalności gospodarczej, w czym miał mu pomóc ojciec, czy podjęcia pracy w weekendy po rozpoczęciu studiów zaocznych na uczelni prywatnej. W związku z powyższym, w ocenie Sądu należało uznać, że doszło do zmiany stosunków, o której mowa w art. 138 krio, a które uzasadniają zmianę orzeczenia w przedmiocie alimentów – w tym przypadku wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł pozwany, zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającą się w uznaniu, że pozwany nie czynił starań w celu uzyskania samodzielności życiowej i znalezienia pracy, w sytuacji, gdy jeszcze przed wytoczeniem powództwa czynnie poszukiwał pracy i starał się podnieść swoje kwalifikacje zawodowe poprzez podjęcie dalszego kształcenia. Zarzucił również naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 138 krio poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że zaistniała zmiana stosunków uzasadniająca zmianę orzeczenia w przedmiocie alimentów, w sytuacji, gdy pozwany w dalszym ciągu nie był w stanie utrzymać się samodzielnie, a jego sytuacja majątkowa uległa pogorszeniu. W związku z powyższymi zarzutami wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania za obie instancje.

Podczas rozprawy apelacyjnej przed Sądem Okręgowym w Olsztynie w dniu 23 kwietnia 2014 r. pozwany cofnął apelację, z uwagi na fakt, że podjął pracę w Anglii i przebywa u matki, oraz wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Skarżący może cofnąć apelację aż do wydania wyroku w drugiej instancji. W razie cofnięcia przez skarżącego apelacji sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania ze względu na to, że wydanie wyroku stało się zbędne. Co ważne, zgodnie z Uchwałą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000 r., sygn. akt III CKN 246/2000, cofnięcie apelacji nie podlega kontroli sądu. Oznacza to, że sąd nie może tak jak w przypadku cofnięcia pozwu powołując się na sprzeczność z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo na obejście prawa, uznać cofnięcia apelacji za niedopuszczalne.

Mając na uwadze powołane okoliczności, z uwagi na cofnięcie apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 391 §2 k.p.c. postępowanie apelacyjne umorzył (pkt 1).

Na zasadzie art. 102 k.p.c. Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania pozwanego kosztami procesu za instancję odwoławczą.